Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.02.2002, sp. zn. 29 Odo 75/2002, ECLI:CZ:NS:2002:29.ODO.75.2002.1

Číslo: 58/2002

Právní věta:

Dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení pro neuhrazení zálohy na náklady konkursu dle § 5 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, není podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001 přípustné.

Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení zálohy na náklady konkursu je usnesením, jímž se řízení končí, není však usnesením "ve věci samé".

Podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve znění účinném od 1. ledna 2001 je dovolání ve věci konkursu a vyrovnání přípustné jen proti těm rozhodnutím odvolacího soudu, jimiž se mění nebo potvrzují konkursní či vyrovnací rozhodnutí soudu prvního stupně "ve věci samé".

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.02.2002

Spisová značka: 29 Odo 75/2002

Číslo rozhodnutí: 58

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Konkurs

Předpisy: § 237 předpisu č. 99/1963Sb.
§ 238 odst. 1 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.
§ 5 předpisu č. 328/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 19. 11. 2001 potvrdil usnesení ze dne 15. 8. 2001, jímž K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem zastavil řízení dle § 5 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění zákonů č. 122/1993 Sb., č. 42/1994 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 156/1994 Sb., č. 224/1994 Sb., č. 84/1995 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 151/1997 Sb., č. 12/1998 Sb., č. 27/2000 Sb., č. 30/2000 Sb. č. 105/2000 Sb., č. 214/2000, č. 368/2000 Sb., č. 370/2000 Sb. a č. 120/2001 Sb. (dále též jen „ZKV“) proto, že dlužnice přes výzvu ze dne 25. 5. 2001 nezaplatila zálohu na náklady konkursu ve výši 10 000 Kč. Odvolací soud uzavřel, že soud prvního stupně postupoval správně, jestliže řízení pro neuhrazení zálohy po marné výzvě zastavil.

Dlužnice prostřednictvím svého jednatele podala proti usnesení odvolacího soudu včas dovolání, v němž polemizuje se závěry odvolacího soudu.

Jelikož konkursní řízení bylo zahájeno po 1. lednu 2001 (16. 5. 2001), uplatní se pro dovolací řízení – v souladu s body 1., 15. a 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2001. N e j v y š š í s o u d dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení pro neuhrazení zálohy na náklady konkursu dle § 5 ZKV, není podle právní úpravy přípustnosti dovolání v občanském soudním řádu účinném od 1. ledna 2001 přípustné.

Přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu upravují ustanovení § 237 až § 239 o. s. ř.

Dle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu,

a/ jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé,

b/ jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil,

c/ jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Všem třem případům přípustnosti dovolání v tomto ustanovení vypočteným je společné, že musí jít o rozhodnutí ve věci samé. Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení zálohy na náklady konkursu (usnesení odvolacího soudu je potvrzující) je sice usnesením, jímž se řízení končí, usnesením „ve věci samé“ však není (shodně srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 53/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), takže dovolání dle § 237 o. s. ř. přípustné není. Pro úplnost lze dodat, že dle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. nemůže být dovolání v této věci přípustné i proto, že dovoláním napadené unesení nemá povahu měnícího rozhodnutí odvolacího soudu.

Ustanovení § 238, § 238a odst. 1 písm. b) až g) a § 239 o. s. ř. nezakládají přípustnost dovolání proto, že napadené rozhodnutí nelze podřadit žádnému z tam vyjmenovaných usnesení.

Zbývá posoudit přípustnost dovolání podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř. Dle tohoto ustanovení je dovolání přípustné také proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto ve věci konkursu a vyrovnání. Ustanovení § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř. platí obdobně (§ 238a odst. 2 o. s. ř.).

Ustanovení § 238a o. s. ř. tak vymezuje přípustnost dovolání proti v tomto ustanovení vyjmenovaným rozhodnutím za shodných podmínek jako ty, jež jsou uvedeny v § 237 odst. 1 o. s. ř., s tím, že omezení formulovaná v ustanovení § 237 odst. 2 o. s. ř. se neuplatní. Podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř. tudíž není dovolání přípustné proti každému měnícímu či potvrzujícímu usnesení odvolacího soudu ve věci konkursu a vyrovnání; rozhodnutí odvolacího soudu musí – v návaznosti na ustanovení § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř. – opět měnit nebo potvrzovat konkursní či vyrovnací rozhodnutí soudu prvního stupně „ve věci samé“, jímž (jak rozvedeno výše) usnesení o zastavení řízení není.

Skutečnost, že odvolací soud účastnici (nesprávně) poučil, že dovolání proti jeho rozhodnutí je přípustné, přípustnost dovolání nezakládá, jelikož to směřuje proti rozhodnutí, proti němuž ze zákona přípustné není (srov. mutatis mutandis též usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 73/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Nejvyšší soud proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) a aniž odstraňoval nedostatek povinného zastoupení dovolatelky v dovolacím řízení (§ 241b odst. 2 o. s. ř.), dovolání odmítl (§ 243b odst. 5, § 218 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).